

AKADEMIK DRAGO IKIĆ

Komemorativni sastanak

„Nihil est annis velocius“

i dok si okom trepnuo, prošlo je godinu dana od smrti akademika Drage Ikića (umro je 19. studenoga 2014.), redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Ime akademika Ikića ostat će zlatnim slovima upisano u povijesti Razreda za medicinske znanosti i u povijesti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, u okviru koje je djelovao gotovo pola stoljeća, tj. točno 46 godina. Ove godine obilježavamo 154. obljetnicu Akademije, a akademik Ikić je u posljednju trećinu te 154-godišnje povijesti Akademije utkao svoj rad i svoju intelektualnu i ljudsku veličinu i ugled. Naime, za dopisnog člana akademik Ikić izabran je 1968., za izvanrednog člana 1972., a za redovitog člana 1977. godine. Ove godine obilježavamo i 64. obljetnicu utemeljenja najprije samostalnog Odjela, a potom Razreda za medicinske znanosti unutar HAZU. Samostalni Odjel za medicinske nauke osnovan je 1950. godine, a 1972. godine preimenovan je u Razred za medicinske znanosti. Danas evociramo uspomenu na čovjeka koji je bio član HAZU prije postojanja Razreda za medicinske znanosti u današnjoj organizacijskoj formi, evociramo uspomenu na čovjeka koji je stvarao Razred za medicinske znanosti, a potom ga od 1978. do 1989. godine i službeno vodio, tj. 11 godina bio je tajnik Razreda za medicinske znanosti i na neki je način personificirao naš Razred u Akademiji i izvan Akademije, što nam je svima služilo na čast.

O stručnom i znanstvenom radu akademika Ikića govorit će njegovi prijatelji i učenici i vjerujem da ne će izostaviti ni priznanja koja je za svoj rad dobio akademik Ikić. Kad kažem priznanja, ne mislim samo na nagrade i odlikovanja već i na članstvo u mnogobrojnim međunarodnim znanstvenim društvima, članstvo u uredničkim odborima i organizaciju mnogobrojnih domaćih i međunarodnih stručnih i znanstvenih skupova.

Po privatnoj liniji slušao sam o veličini čovjeka i znanstvenika Drage Ikića i saznavao sam kakav je ugled uživao i uživa u cijelom svijetu. Tako sam saznao da je naprimjer pri dočeku akademika Ikića u Indiji bio prostrt crveni tepih uz odavanje državičkih počasti. Nisam poznao profesora Ikića iz tog vremena, ali sam ga dosta dugo poznao da bih se mogao doživotno diviti tom čovjeku od malo riječi, ali puno velikih djela. Bio sam uvijek sretan kad bih sreo akademika Ikića na stazi prema Kraljičinu zdencu. Tih nekoliko minuta razgovora bilo je za mene velik privilegij. Divio sam se i divim se osobnosti akademika Ikića.

Dragi profesore, ne ćemo se više sretati na stazi na Sljemenu ni na sjednici Razreda u Akademiji, ali žarko želim da Vaš dobri duh zauvijek ostane u našem Razredu i u našoj Akademiji.

Završit ću Horacijevom izrekom, koja se zaista u cijelosti odnosi na Vas i Vaš život: *Non omnis moriar* – Neću sav umrijeti, tj. ostavljam iza sebe djela po kojima će me spominjati.

Hvala Vam, dragi profesore, i vječna Vam slava!